

Miroslav Pelikan

GENERALOVA KUĆA

GENERALOVA KUĆA

Bukovac, Petar Bukovac posve se neprimjetno vratio u uspavani grad ispod nevisoke zelene gore. Naime, takva je situacija i bila posve primjerena jer Bukovac je za građane bio tek jedan od onih koji se vraćaju nakon nekoliko desetljeća izbjivanja i o njima se gotovo ništa ne zna osim onih neprijepornih činjenica kao i u njegovom slučaju, o rođenju u skromnoj obitelji iz Strme ulice te nešto manje od dvadeset godina skrovita boravka u ovome gradu i manje-više neuspješno školovanje i reklo bi se naglog i neočekivanog nestanka.

Bukovac je davno krenuo u svijet jer mu u tim danima ovaj grad nije nudio doista ništa. Bez pravih vještina, bez porodičnog ugleda, bez novca, unatoč već tada silno iskazane želje za promjenom stanja u kojem se njegov jadni život nalazio, Bukovac nije imao drugu opciju već otići.

Istine radi, valja spomenuti, da je skoro dvije godine, još za vrijeme školovanja za konobara, Bukovac pokušavao s nekim privatnim poslovima, no to je sve završilo fijaskom i podsmijehom okoline. Iako je nekako i s mukom završio Ugostiteljsku školu, mrzio je konobarski posao iz dna duše.

Nije se znao nasmiješiti gostima, nije se želio nikome pokloniti, bio je krut i nesavitljiv, stoga ga i nitko nije želio uposliti.

I to je sve što se znalo o onom davnom Bukovcu, čovjeku uspravna držanja, a to su izricali neki rijetki, dobronamjerni.

Naravno, grad je u njegovoj šarolikoj povijesti napuštalo mnoštvo bukovaca, da bi se tek pojedinci vraćali s nešto uštedećine ali većinom lošeg zdravstvenog stanja s jedinom željom da okončaju svoj turobni život u mjestu rođenja.

O drugima, o onom preostalom velikom broju, malo se saznavalo, ponekad se čulo kako je ovaj ili onaj zaglavio negdje daleko a ostali su jednostavno isparili.

Naravno da je Bukovac bio od određenih struktura primijećen, zapravo zabilježeno je kako se Petar Bukovac vratio dobrog izgleda u finom odijelu s dva velika kofera i smjestio u renomiranom hotelu Imperial.

Naravno, provjerene su sve liste traženja, no niti na jednoj nije bilo njegovo ime ili slika koja bi barem približno upućivala na njega.

Iskusni šef recepcije Kratofil odmah je procijenio kako Bukovčevo odijelo vrijedi barem deset tisuća a i cipele su bile vrhunske.

Dobro je promotrio Kratofil došljaka. Očuvana figura, bez mnogo bora, ruke koje nisu radile težak posao, oko šezdeset godina, tako je i rekao nižem agentu Mateljanu, kada se ovaj navečer interesirao za detalje, kontrolirajući knjigu gostiju.

-Kažem ti Mateljan, pravi gospodin. Da, sjećam ga se, davno je to bilo, mladića Petra Bukovca. Jako mu slič. Ma da, to je taj Bukovac, učio je za konobara, poznavao sam mu oca. On ti je iz Strme ulice, puka sirotinja.

Mateljan je šutke s dugim ispitivačkim pogledom zabilježio Kratofilove misli u svoj crni blok i bez riječi otišao.

-Tja, mislio je Kratofil, vama su svi sumnjivi, i ako imaju i ako nemaju novca.

Bukovac je ostao u Imperialu cijeli mjesec, uredno je platio račun, nikome nije dao napojnicu te se preselio u iznajmljeni stan u Savskoj ulici.

Kratofil je pri svakom susretu s Bukovcem na recepciji nastojao započeti razgovor no nakon nekoliko kurtoaznih odgovora gost bi ga pozdravljao i odlazio u svoju sobu.

Stjecajem okolnosti ili se to desilo s namjerom, Bukovac se gotovo sudario s glavnim urednikom Dnevnog lista, Krunoslavom Bukačem, na središnjem gradskom trgu.

-Oprostite, molim vas, baš sam nespretan, tiho će Bukovac.

-Oprostite, oglasi se drugi i zagleda se u Bukovca.-Ispričavam se, jako ste mi poznati. Ja sam Krunoslav Bukač, novinar.

-Znam, prepoznao sam vas. Ja sam Petar Bukovac, povratnik.

-Ha, ha, pa da, oprostite, ti si Bukovac iz moje ulice. Ti si onaj mladić koji je tako mrzio konobarski posao.

-He, he, da, da, ja sam taj. A ti, što radiš inače Bukač?

-Cijeli sam život novinar, odnedavna sam i glavni urednik. Eto, živim sam, imam dva službeno razvrgnuta braka iza sebe, nemam djece i čini mi se da sam, sam kao pas na ovome svijetu. A ti, što te dovodi u ovu žabokrečinu?

-Vidiš Bukač, slobodno ti velim ti, naravno, ja sam ostavio iza sebe četrdeset godina muka širom svijeta i sada se želim smiriti u svom rodnom gradu.

-Baš patetično, nasmije se drsko Bukač.

-Da, tebi je takvo što možda patetično no za mene je takva odluka prirodni rezultat moga života.

-No, daj, naravno, oprosti,. Šalio sam- ispriča se Bukač.

Bez ikakve dvojbe, Bukaču je susret s Bukovcem bio dobrodošao, opsesivno je oduvijek bio okrenut čarima i izazovima svijeta u koji je

ponekad odlazio po novinarskom poslu kada je bio mlađi, misleći kako se nikada neće vratiti u svoj, ovaj grad, ni pod kojim uvjetima.

-Da, započne Bukač, prošao sam i ja, gotovo cijeli svijet. Najviše sam zbog posla bio na Istoku, dva sam puta ranjen. O Bože, koliko sam zanimljivih žena upoznao i onda se vraćao i iznova gušio u ovoj žabokrečini, a ti, čime si se ti bavio vani?

-Ah, teško je to izreći u nekoliko riječi. Mučio sam se, radio naporno, bez odmora,. Tražio prave ljude i bolje poslove i mogu reći, na kraju i uspio. Zaradio sam dovoljno za mirnu starost.

-Hm,hm, što si zapravo radio?- probudi se novinarski crv u Bukaču.

-Znaš i sam kako svijet nudi vrlo raznolike mogućnosti.Ti biraš, ti odlučuješ – nekako otegnuto i s pogledom koji se gubio u daljini, odgovori mu Bukač.

-Jednom je to, prekine monolog Bukovac i ispije dugi gutljaj francuskog konjaka, može još jedna runda Bukač?

-Naravno.

-Da, jednom je to pravi, izvrstan posao unutar zakonskih regula a ponekad si na rubu legalnosti a katkad...

-I s one strane,-dometne Bukač.

-Možda, možda- nekako s gorčinom se nasmije Bukovac- možda, no sve sam preživio, reklo bi se bez i jedne ogrebotine i sada sam ovdje, evo sjedim nasuprot tebi i spreman sam za naše pozno druženje.

-Naravno Bukovac- potapše ga po ramenu Bukač- naravno, bit će mi drago ispijati s tobom ovaj fini francuski konjak i lamentirati o prošlim vremenima.

-Svakako, svakako Bukač.

No u idućim tjednima Bukač nije mogao odvojiti dovoljno vremena za svoga novog prijatelja, redakcijske obaveze u cijelosti su ga okupirale. Bukovac se nije ljutio.

-Razumijem ja dobro što su obaveze.

U međuvremenu je Bukač pomogao Bukovcu pronaći ruiniranu nekretninu u koju bi valjalo investirati.

Već desetljećima neodrživana, posve oronula, ali još uvijek stabilna, čvrsta, u prvi se plan nametnula takozvana Generalova kuća, velika dvokatna vila u Gospodskoj ulici, sagrađena sredinom devetnaestog stoljeća s nizom vlasnika u prošlosti, različitih sudbina, da bi je u posljednje vrijeme naseljavalo u nekoliko stambenih jedinica šest obitelji.

Niti jedna obitelj nije odoljela velikodušnoj Bukovčevoj ponudi, prodali su svoje udjele u Generalovoj kući i vrlo brzo ostavili vilu praznom.

-Da, trebati će puno vremena i volje ali i novca Bukovac da se Generalova kuća uredi i počne sličiti pravoj vili.

-Budi bez brige prijatelju, već sam se dogovorio s eminentnim arhitektom.

I doista za nekih šest mjeseci Generalova kuća je bljesnula u punom sjaju, obnovljena od podruma do tavana, sve kako struka propisuje. Vrt koji je jučer bio silno zapušten, sada je činio nevjerojatno lijepi zeleni prsten oko vile.

Bukovac je na preporuku arhitekta nabavljao antikni namještaj i probrane umjetnine te na kraju koncertni klavir cijenjene marke.

Uz sve to, Bukovac se odlučio uposliti gospođu Komes, damu blizu sedamdeset godina, ali iznimno živahnu kao domaćicu kuće, uz mlađi bračni par Jurić, on će se brinuti o kući i vrtu a ona o kuhinji.

-Baš lijepo- govorili su građani- napokon pravi gospodin u Gospodskoj ulici.

Ponekad je Bukovac priređivao prijeme u svojoj elegantnoj vili, na

koje su se svi rado odazivali, od vrha vlasti i umjetnika do sasvim običnih građana.

Samo birana jela i pića uz profinjeni glazbeni program bile su odlike tih večernjih susreta.

Već je postalo opće prihvatljivo kako je važno biti viđen u Generalovoj kući, kod Bukovca i reći poneku riječ, tek da se čuje. Pokatkada je Bukovac putovao u inozemstvo, na dan ili dva ili pak na duže.

Vraćao se uvijek jednako nasmijan, samouvjerenog držanja. S jednog od tih putovanja vratio su u društvu tamnoputog mladića koji ga je pratio u stopu. Dapače, tamnoputi se nastanio u vili, govorilo se, spava u sobi do Bukovca.

U jednoj zgodnoj prigodi, tako se činilo Bukaču, već ozbiljno pijan, na jednom od prijema, upitao je Bukovca.

-Tko je tamnoputi?

Bukač se glasno nasmijao i rekao.

-Barem ti znaš kako je svijet opasan. Ne mislim na ovaj ovdje, mislim na onaj pravi svijet, vani. Moji su poslovi složeni i ozbiljni, treba mi zaštita.

-Naravno, naravno, mrmljao je Bukač.

Po gradu se govorilo kako Bukovca i tamnoputog veže homoseksualna veza, pa je Bukač pomogao svome znancu objavljujući u nekoliko nastavaka u Dnevnom listu reportaže o šarmantnom gospodinu P.B. s kojim su izvjesne dame bez navođenja imena (podaci poznati redakciji), rado provodile vrijeme opisujući njihove kontakte kao rafinirane i otmjene.

Svakako, mrmljao je grad, tko ima novca druži se s najljepšim ženama a tko nema od ljubomore izmišlja koje kakve laži.

Dapače, za redom su objavljivani slični prilozi i u drugim glasilima o osvajaču ženskih srca a koji bezimen živi u obnovljenoj vili.

No, s druge ipak su postojale sitnice koje su zbunjvale građane pospanog grada kada se pričalo o P.B.

Naime, Bukovac nije pokrenuo baš nikakav posao u samome gradu, osim što je uredio vilu. S druge strane, u niti jednoj banci nije otvorio račun.

Isto tako građani su bili obaviješteni kako Bukovčevu poštu čine samo računi za struju, vodu i slično ali ništa drugo.

No dobro, što vas to briga. Ima čovjek otvorene račune u svim svjetskim bankama a voli i gotovinu. Je li kome dužan? Nije, pa što hoćete, oglasili bi se i oni koji nisu zabadali nos u tuđe poslove.

Isto tako, opće je bilo poznato kako se Bukovac može vidjeti navečer sjedi u paviljonu u vrtu i sluša glazbu, ispija fino piće i puši kubanske cigare.

Ponekad se tu znao zateći i onaj pijani urednik Bukač.

Svi su znali kako je i tada blizu, skriven negdje u sjeni i tamnoputi, budno pazeći na svog gospodara.

Tamnoputi je odavao gadan dojam, nekako je opako izgledao pa su ga građani i prozvali Opaki, iako bez stvarnog razloga, no samo je jedan njegov ledeni pogled bio dovoljan da se odmah udaljite ako ste se suviše približili Bukovcu.

Dok je pospani grad uživao u jednoličnom ali i idiličnom životu, ispod njegovog građanskog naličja, pojedinci su željeli snagom svojih iskrenih pobuda isplivati na tu finu površinu i zauzeti određeno mjesto. Jedan od tih nezadovoljnika bio je i niži agent Mateljan, oniži suhonjavi muškarac s gotovo petnaest godina policijskog staža. Glavi šef policije, Ružić više mu je puta rekao.

-Istaknite se Mateljan, pronađite nešto, otkopajte,, pokažite svojim kolegama i sudu, tada će vas promaknuti u agenta. Tada ćete imati svoj stol i svoj telefon. No, najprije se potrudite, istaknite.

Mateljan bi ga najprije zbunjeno gledao a odmah zatim pomno češljao po prispjelim podacima u novim obavijestima o kriminalnim radnjama.

Znao je Mateljan, kako baš ovdje na izvoru može, koje li sreće, naletjeti na neki podatak, koji su više rangirani policajci previdjeli i sam sve razriješiti i naravno postati agent a ne da stalno u noćnoj smjeni provjerava liste hotelskih gostiju.

I danas se dobro sjećao kako je nedavno povjerovao u Kratofilove misli o Bukovcu.

No, kako se Bukovac uspinjao na gradskoj listi važnih osoba, tako je Mateljan sve više sumnjao u njega.

Zašto?

Nije znao. Nije bilo niti jedne indicije koja bi upućivala na nezakonite radnje Petra Bukovca. No, njemu sve to oko Bukovca nije bilo normalno, nije bilo uobičajeno i na tome je gradio svoju opravdanu sumnju.

Provjerio je već toliko puta dostupne podatke o Bukovcu, međusobno ih križao, no ništa nije otkrio, Bukovac je bio uvaženi građanin bez mane a to što nije otkrio s čime se bavio i što radi sada, nije mučilo Mateljana. Znao je iz iskustva da svi veliki igrači taje svoje poslove kao zmija noge. Tko zna gdje ulaže i zarađuje a da tamo vani pravi greške već bi ga oni skleptali.

Možda ostaje samo prostor ovoga grada, ali Bukovac se doista ne bavi s ničim, samo priređuje domjenke ili sjedi u vrtu, plje konjak i puši cigare. Da, koliko je samo puta bio skriven u gustišu vrta i promatrao potajice Bukovca, već je znao raspored glazbe koju pušač

sluša. Morao je paziti jedino da ga tamnoputi ne opazi, no, uskoro se prestao bojati.

Naime, ustvrdio je kako Opaki uopće ne gleda ima li koga u vrtu, on je samo netremice promatrao Bukovca i Mateljan je stekao dojam kako tamnoputi pazi na slušatelja glazbe kako ovaj jednostavno ne bi pobjegao.

Isto je tako opazio, kada je bio na domjencima kod Bukovca po službenoj dužnosti prateći glavnog šefa policije Ružića, kako Bukovac uopće ne komunicira s Opakim, samo ga slijedi u stopu.

To mu je bilo jako čudno. Odjednom se dosjetio. Tamnoputi stalno nadzire Bukovca. Bukovac je njegov zarobljenik.

O tamnoputom je pronašao malo podataka. Rođen prije tridesetak godina u Siriji, radio na naftnim bušotinama, bio pripadnik nekih profesionalnih postrojbi, nije kažnjavao, odnedavno prihvatio državljanstvo ove zemlje, upisan kao privatni tajnik Petra Bukovca. Mateljan je uspio doći i do novih podataka o Bukovcu. On je počasni član svjetske dobrotvorne ustanove, često se može vidjeti kako kao član raznih delegacija ili sam obilazi sajmove posvećene hrani. I to je to, dragi moj Mateljan, rekao bi sam sebi.

Već se razdanjivalo kada je taksi dovezao Bukača a u njegovoj glavi još je bubnjao monolog Petra Bukovca, izrečen prije nekoliko sati na pijanki u uređenom vinskom podrumu Generalove kuće.

Iako obojica vidno pijani, teško su održavali ravnotežu i sjedeći, Bukač je iznova, iznenada povikao, dok je pored njih stajao Opaki, koji nikada nije pio.

-Pa dobro, do vraga , čime se ti baviš čovječe? Tko si ti Bukovac? Bukovac ga je pogledao, oborio glavu, odmahnuo rukom i opet ga pogledao,

-A što ti misliš?

-Ne znam, ne znam, nešto preko ruba zakona, promrmlja Bukač.

-Ah ne, ne, dragi Bukač, sve je unutar zakona, sva moja zarada.

-Pa što radiš?

-Znaš li ti Bukač, koliko po svijetu kruži kompozicija ili brodova prepunih hrane koja je poslana gladnima u ime humanitarnih organizacija.

-Ne znam, nemam pojma.

-Mnogo je takve hrane,. Nevjerojatne količine, s krivom ili nepotpunom adresom, Ili se hrana ne može dostaviti zbog poteškoća na putu ili se jednostavno zagubi ili zaluta ili nestane, a mi kao ozbiljna organizacija brinemo se da i takvi paketi stignu na krajnje odredište, ovo ili ono. Samo taj posao, dodatne dostave košta jer mi svu tu zagublenu ili izgublenu hranu dostavljamo na pravu adresu uz određeni postotak i svi su zadovoljni. Ponekad investiramo u oružje, ali to je rijetko, češće u zlato i drago kamenje, i uvijek uz dobit.No mi se primarno bavimo hranom jer hrana najjače oružje i najsnažniji pokretač. Eto, od toga posla ja živim, od dostave. Dugo mi je trebalo dok me organizacija nije u potpunosti prihvatila, polako sam napredovao i sada se bavim samo nadzorom dostave.

Cijeli ovaj monolog izgledao je krajnje bedasto Bukaču, stoga je šutio i samo pio.

Sada se pred jutro dosjetio i drugog dijela ispovjedi.

-A tko je ovaj?- i pokaže na Opakog.

-On, on je moj sin. Nije zdravstveno najbolje, kada su mu trebali lijekovi nije ih mogao dobiti. Sada me prati u stopu jer se boji da bi me mogao izgubiti i zato svakog gleda opako ako mi preblizu pride.

-Nije bio profesionalni vojnik?

-Ma kakav vojnik, to je zbog dojma.

- A zašto stoji zaklonjen drvećem u vrtu?
- Tada, tada zna da želim biti sam i motri me iz prikrajka.
- Dobro, zbog čega si se vratio Bukovac?
- Mogao sam ovako živjeti i u Parizu, no želio sam pokazati svim ovim gologuzanima tko je Petar Bukovac.

Kakva bi to priča bila , misli Bukač dok pije gorku kavu.

Zaboravi čovječe. S kim ćeš piti dobar francuski konjak ako ga raskrinkaš a i tko bi ti vjerovao. Uostalom,. Bukovac je tvoj jedini prijatelj.

Kao da su se ponešto prorijedili domjenci u Generalovoj kući, a i bilo je vidljivo kako se okuplja i manje gostiju, pa i ovako rijetki nisu više izazivali pozornost javnosti. U posljednje je vrijeme Bukovac s tamnoputim sve češće izbivao.

Manje-više, sve je oko Bukovca bilo poznato pa i to koliki su njegovi osobni dometi ali i moć njegova bogatstva.

Naime, građani su poslije par godina ustvrdili kako Bukovac nije bogat kao Krez, no dobra, ima novca ali im kao osoba koju stalno prati tamnoputi nije više osobito zanimljiv, pa ni onda kada su se začele priče kako je Bukovcu, Opaki umno zaostali sin, začet prije trideset i nešto godina u dalekoj Siriji u vezi koja nije imala budućnosti.

Bukovac se trudio da ne privlači nepotrebno pozornost na sebe osobno, sve se više povlačio sa sinom u osamu vile i vrta ili pak često putujući u inozemstvo.

Pa i Bukač je rjeđe dolazio, izmučen alkoholom i vlastitim tlapnjama o ljubavi. Sve skupa, vijest o iznenadnoj smrti Petra Bukovca i njegovog sina, Opakog u Parizu nije izazvala previše reakcija.

Naime, gradom su zagospodarila nova, interesantna lica i njihove sudbine te su se građani prilagođavali njihovim profilima.

U Parizu je na Bukovčev automobil naletio pri velikoj brzini višetonski kamion i doslovno ga zdrobio.

Na mjestu su poginuli Bukovac i sin. Vozač kamiona, neki Marokanac, zaposlen na crno, od straha je pobjegao kada je vidio što je učinio i do danas mu se nije ušlo u trag.

Građani su se jedino pitali što će biti s vrijednom nekretninom, Generalovom kućom u Gospodskoj ulici, sada, kada već svi znaju kako je vlast precizno provjerila i ustvrdila kako Bukovac nema apsolutno nikakve rodbine?

Generalova kuća je na temelju sudske odluke pripala gradu, neka on gospodari s njom.

Za četiri dana u vilu je ušao novi stanar. Naime, grad je dodijelio Generalovu kuću na korištenje Glavnom šefu policije, gospodinu Josipu Mateljanu, iskusnom policajcu.

Mateljan je zastao u velebnom holu praćen nekolicinom policajaca u civilu a zatim oprezno stupio u veliki salon.

Posve je prirodno kako se baš tada i na tome mjestu sjetio jedinog kratkog razgovora s Bukovcem dok je pratio svog pijanog šefa Ružića koji je nespretno pokušavao navući kaput.

Bukovac se nasmiješio Mateljanu a on ga je iznenada upitao.

-Što je najvažnije u životu gospodine?

Bukovac je bio počašćen pitanjem i polako odgovarao dok je i dalje pridržavao kaput Ružiću.

-Najvažnije je imati pravu adresu zbog dostave.

Ružić je napokon obukao kaput i mogli su izaći. Mateljan je samo klimnuo glavom Bukovcu.

Shvatio je odmah Mateljan što mu Bukovac želi reći. Osvrni se oko sebe, tu se nalaze odgovori na sva tvoja pitanja.

Diskretno je već od idućeg dana započeo prikupljati dostupne podatke o svojim kolegama pa i o svom šefu Ružiću.

Uskoro su mu se otkrivali i oni, manje poznati, naizgled sasvim nedostupni podaci.

Za kratko je vrijeme složio impresivno arhivu. Tko s kime i zašto? Ilustracije, fotografije, opaske, stvarni događaji, mogući događaji i slično.

Kao osobna Ružićeva pratnja, mogao je do svih arhiva. Saznao je na temelju brojnih izvješća kako policiju čini nekoliko vrlo raznorodnih skupina s različitim pristupima i dosezima, često vrlo nekooperativne grupe s izrazitim željama za preuzimanjem najviših i najodgovornijih pozicija, svaka sa svojim motivima borbe protiv kriminala. Često su grupe bile povezane rođaćkim vezama ili mjestima i krajevima rođenja ili nekim drugim profesionalnim sponama i kontaktima. Lako je uočio kako se uz njegovo ime vuku pojmovi, kao vrlo prosječan, neaktivan, bez osobita interesa, nekomunikativan, predviđen za rano umirovljenje.

Mateljanu je bilo kristalno jasno kako se on ne može probiti na vrh između ovih često i zaraćenih skupina.

On je zapravo, bio u slabim odnosima s većinom policajaca a o nižim i višim šefovima da se i ne govori.

Mora stoga poći od glave. Jedino tako može preskočiti unutarnja trvenja u borbi za prevlast i samo tako može ostvariti svoje ambicije. Zaledio se od grozne pomisli na Ružića. Kako njemu može doskočiti? Ružić je imao sjajnu biografiju, u policiji je bio gotovo trideset i pet godina, obrazovan, izvrstan kriminalist s međunarodnim ugledom, strah i trepet za kriminalce, dobričina, pa evo i njega je, samo zahvaljujući stažu, promaknuo u agenta i imenovao povremenim osobnim pratiteljem usprkos negodovanju.

Ružić je živio mirni obiteljski život, kćeri su mu se dobro udale i živjele u inozemstvu, radile su kao liječnice.

Ružić je bio bez i jedne mrlje, uostalom, to su znali svi pa i Mateljan. U višim se krugovima jako cijenilo što je Ružić uspješno komponirao rad svih djelatnika te osobno vješto smirivao prisutne razlike.

Mateljan je jedino otkrio da je Ružić davno, u dva navrata bio na specijalističkoj praksi u jednoj zemlji Zapada.

Doista, nikakvih drugih podataka.

Sutradan se morao javiti gospodinu Tarkovskom, šefu osiguranja predsjedničkog kandidata I.M. Zuberu i nije više imao ni volje ni vremena čeprkati po Ružićevoj biografiji.

Zuber po anketama nije stajao dobro, nije građanima nudio ništa što oni već nisu znali iako je bio simpatičan, žene su ga osobito voljele.

Tarkovski ga je po dolasku upoznao s drugim članovima osiguranja.

-Čim bude vremena upoznati ću vas s gospodinom Zuberom.

-U redu. Hvala.

Idući dan Tarkovski je predstavio Mateljana gospodinu Zuberu.

-Gospodine, ovo je Josip Mateljan, agent naše policije, kako ste tražili, zbog vaše sigurnosti.

-Ah da, naravno. Dobar dan.

-Dobar dan gospodine.

Zuberu se na neki neobični način odmah svidio taj oniži, suhi čovjek, policajac, agent Mateljan.

Kao da je u njemu nešto vidio, što drugi nisu.

Kampanja je uredno tekla, Mateljan prati Zuberu koji tone sve više jer njegov protukandidat sigurno odnosi pobjedu.

Nekoliko dana prije izbora, te večeri su u kabinetu sjedili Zuber i Mateljan i polako ispijali piće.

-Jesam li izgubio Mateljan? Što mislite, jesam li gotov? Svi podržavaju moga protukandidata. Kažu mi da bi građani voljeli izabrati onoga

koji nije opterećen rođenjem u domovini već je vezan samo porijeklom. Što mislite?

-Ne znam gospodine Zuber- I tada Mateljanu padne na pamet njegov šef Ružić.

-Ne znam- nastavi Mateljan- ali sam siguran da neki zdušno pomažu vašem protukandidatu koji dolazi izvana.

-Zašto Mateljan?

-Zato gospodine jer plešu za dvije strane.

-Kako molim?

-Pa zar nema vaš protukandidat veliku podršku moga glavnog šefa Ružića.

-Da, ima, ali svatko ima pravo izabrati koga će podržavati.

-Da, ali ako moj šef radi za policiju ove države ali i za službe u državi iz koje dolazi vaš protukandidat onda je sve jasno.

-Vi mislite, vidno uzbuđen prošapće Zuber, da je Ružić, kako se ono kaže, dvostruki agent?

-Da gospodine Zuber, tvrdim.

Već idući dan mediji su obavještavali u korjenitoj promjeni stanja u predizornoj utrci. Naime, javnost je bila iznimno uznemirena podacima koje je nedavno iznio Zuber o kompleksnoj situaciji u policiji zbog upliva, utjecaja stranih elemenata koji podržavaju predsjedničkog kandidata iz daleke zemlje.

Imena nisu spominjana, no otkriće špijunske mreže dovlačilo je sve više slušatelja na Zuberove skupove.

Izbore je glatko dobio predsjednički kandidat zUBER, s ogromnom većinom.

Mateljan je postao novi Glavni šef policije.

Ružić je još uvijek u istražnom zatvoru, govorka se kako je dijelom priznao, no sve još ne.

Uklonjeni su svi šefovi odjela, Mateljan je postavio nove nakon pomne analize svoje arhive.

I opet se Mateljan prisjetio Bukovčevih riječi, najvažnije je imati pravu adresu radi dostave.

Vila mu se jako sviđa, osjeća se dobro na ovoj adresi.

I doista, uskoro je Josip Mateljan pokazao svoje prave namjere, postao je strah i trepet ali unutar vrha policije, kriminal je prepustio nižim razinama. Uživao je u Generalovoj kući u svaki puta novom i biranom ženskom društvu, orgijajući iz dana u dan s odabranima, da bi pred jutro uzimao svoj crni blok i zapisivao izrečeno ili došapnuto prošle noći, koga treba ukloniti, kome oduzeti ovlasti, a kome samo zagorčati život.

U javnosti je takve poteze obrazlagao temeljitim čišćenjem kuće. Mnogi su dobri policajci ostali bez posla ili bili ekspresno umirovljeni zbog učinjene minorne greške.

Mateljan se okružio laskavcima i dodvoricama, raširio je unutarnju špijunsku mrežu.

Građani su samo šutke odmahivali glavom dok se šušalo o bestijalnim orgijama i tko još čemu u Generalovoj kući.

Te jeseni, na vježbi specijalaca na terenu, u Mateljanov je šator ušao njihov zapovjednik Jaki, nagnuo se prema njemu preko stola i prijetećim mu glasom rekao.

-Sutra napiši ostavku radi zdravstvenih problema, inače.....

Mateljan je dobro znao koliko je Jaki opasan, ne samo zbog posebne policijske postrojbe, on sam je ulijevao strah. Davno ga je Mateljan zapazio i sam instalirao na čelo specijalaca, očekujući njegovu slijepu odanost, no prevario se je.

Što je drugo mogao nego zbog zdravstvenih problema napisati i potpisati vlastitu ostavku.

Na opće čuđenje za Glavnog šefa policije postavljen je Jaki.

Jaki je ubrzo umirovio Mateljana i iselio ga iz Generalove kuće da bi sam u nju ušao s brojnom obitelji.

-Dobro si i prošao. Nestani. Čuvaj me se.

Tih nekoliko opominjućih riječi izrekao mu je Jaki, potiho, dok su se svečano opraštali.

Mateljan se vratio kao umirovljenik u rodni kraj, dapače nastanio se u staroj roditeljskoj kući i s nikim ne komunicira. Užasno se boji onoga trenutka kada će na njegova vrata zakucati netko od probrane ekipe Glavnog šefa policije.

Jaki se baš lijepo smjestio u Generalovoj kući a njegova se mlada i stvarno lijepa žena započela pitati, nije li ona sve ovo i prije zaslužila dok joj se oči šire i na licu ukazuje osmijeh.

III

Glavni šef policije malo je vremena provodio u svom novom, raskošnom domu, u Generalovoj kući u Gospodskoj ulici. Svakodnevno zauzet brojnim policijskim obavezama, sve u želji da što prije popravi štetu koju je učinio Mateljan, nije ni zamijetio kako se njegova dražesna supruga Ivana, sasvim lijepo udomaćila u vili. Nakon kratkog vremena vratila je svoje roditelje natrag jer joj se nekako nisu uklapali u ambijent, često se ne snalazeći ni u kući, ni u vrtu, posebno kada su kod supruge dolazila važna lica. Iskreno govoreći, sada kada je imala učinkovitu posluhu nije se morala baviti ni kuhanjem ni djecom, a niti održavanjem kućanstva. I novca je imala stvarno dovoljno, jednostavno, bilo joj je dosadno. Sve se češće ogledala u velikom zrcalu u spavaćoj sobi, čudeći se sama sebi, gdje je i kako sve živjela, najprije u onoj skromnoj roditeljskoj kući, pa se onda potucajući sa suprugom policajcem po mnogim iznajmljenim stanovima, pa jedno dijete, pa drugo a sada je, sada je supruga uvaženog Glavnog šefa policije Jakog. Gleda u svoje obnaženo, vitko, očuvano tijelo, promatra s radošću uzdignute grudi, dodiruje struk i oči joj se kriješe. Doista, je li joj suprug proveo i jednu cijelu noć s njom ovdje, u Generalovoj kući? Ne, uvijek ga netko zbog nečega zove a ako ga i ne zove, on ode sam i nema ga.

Možda joj je i bilo bolje, kada su se stiskali u malim, tuđim stanovima, ali ovo zacijelo nije za odbaciti, misli Ivana i promatra visoke stropove.

Što da učini sa svojom neizbježnom dosadom?

Morala bi pronaći nešto, na što će potrošiti dan a noću će umorna od toga svega spavati.

Suprug joj je predložio, kako to već ide, humanitarnu aktivnost.

Odbila je, dosta joj je sirotinje. Temeljito se je nauživala.

Da se bavi više djecom? Ne, imaju svoje dobre učitelje i privatne podučavatelje.

Nekada je lijepo pjevala, ali to je bilo davno, kada je i ona bila nešto drugo.

Možda bi mogla, katkada s Mirnom, suprugom ministra gospodarstva otići na neki zgodni prijem jer i ona je uglavnom sama, još ni djece nema.

I tako je Ivana Jaki s Mirnom, suprugom ministra gospodarstva počela obilaziti probrana mjesta okupljanja viših slojeva i pomalo se družiti s otmjenim pojedincima.

No, za nju su to većinom bila zamorna lica s jednoličnim pričama o značajnom obiteljskom porijeklu i o vrijednim nekretninama, dok je ona bila rođena u dalekoj provinciji i tek je stanar velebne vile.

Jednom je bijesno rekla suprugu.

-Zar mi ne b mogli posjedovati ovu vilu? Misli na svoju djecu. Država bi ti morala povoljno prodati ovu staru kuću.

Jaki ju je samo gledao i pomalo se čudio, no, nije opazio kako se Ivana promijenila.

Kao da ju je ova kuća silno, neizmjereno nadahnjivala, kao da joj je pomagala da se otkrije sama sebi i prikaže svijetu u drugom, novom, pravom i jedinstvenom svijetlu.

I nije se uopće začudila kada se nakon nekoliko čaša šampanjca, jednoga jutra probudila u nepoznatom krevetu.

Podignula je glavu i oslušnula.

-Evo kave draga.

Ivana ugleda poznato lice. Marko S.. šef odjela u Ministarstvu mora, mlad, naočit, željan ljubavi, neumoran.

No, priča sa šefom odjela nije dugo trajala, dosadio joj je, osim tijela ništa, potpuna nula.

Dobro je odvagnula kada se upustila u avanturu s T. Martonom, ministrom. Dvumila se neko vrijeme a kada se suočila iznova sa sobom u velikom zrcalu u spavaćoj sobi, shvatila je u istom trenutku kako ne valja gubiti vrijeme, općenito ne odugovlačiti i prepustila se maštovitom gospodinu ministru koji je u njezinom tijelu uspio zapaliti takve vatre da je i sama ostala zapanjena.

Iako se on iskreno zaljubio, Ivani nije bilo ni na kraj pameti da se razvede od supruge, stoga ga je morala ostaviti.

Poslije, poslije se upuštala s još nekima, s onima koji su joj se dopadali a nisu tražili niti očekivali zauzvrat doista ništa, tek dodir.

I tada jednom u prolazu, u holu, već je odlazio, Jaki joj je rekao.

-Razgovarati ćemo o svemu kada završe ovi neredi.

-Oh, pa ti znaš. Naravno, policajac si.

-Naravno- osmijehne se Jaki- policajac sam.

No do toga razgovora nikada nije došlo.

Iste večeri, Glavni šef policije Jaki, stradao je u sukobu s demonstrantima.

Želeći primiriti gomilu prosvjednika i izbjeći njihov sukob s policijom, stao je između njih.

Pogodio ga je kamen bačen iz uzavrele mase, pao je na tlo i uskoro bio doslovno pregažen od gomile.

Iste je noći planulo niz objekata u gradu, pa i Generalova kuća u Gospodskoj ulici.

Grad je gorio, vatre su se rasplamsale.

Ivana se s djecom uspjela spasiti, istrčala je kroz vrt. Za dva se dana dočepala rodne kuće i tamo ostala s djecom do danas.

Predstavnici prijelazne vlasti razgledaju štetu u gradu, a neki od njih već su pribilježili kako bi jako oštećena Generalova kuća bila poslije obnove jako prikladna za život.

I V

Nemiri su se vrlo brzo smirili, nekima se pričinjalo kao da ih nije ni bilo. Nova je vlast ponavljala, što je učinjeno, učinjeno je. Na nama svima je najprije obnoviti normalni tijek življenja.

Oni koji su bili najglasniji u prosvjedima, posve su se pritajili ili su čak i emigrirali.

Mateljan je sjedio ispred stare kamene roditeljske kuće i čitao s radošću današnje novine misleći.

-Sva sreća da ja nisam bio tamo, u vrtlogu, prava sreća.

I tada je ugledao, nedaleko, nasred ulice, mladu ženu koja vodi dvoje male djece za sobom, noseći putne torbe.

Učini mu se poznata. Napregne se i prepozna je.

-Da, da, to si ti, lijepa žena onoga Jakija koji mi je smjestio.

S grčem na licu priđe ogradi ne bi li bolje pogledao ženu s djecom.

Žena je osjetila njegov pogled, zastala je i progovorila.

-Mi se poznajemo?

-Ah ne, ne, oprostite, nepristojno sam se zagledao, oprostite.

-Ja vas prepoznajem gospodine. Vi ste Mateljan, prethodnik moga pokojnog supruga.

-Da, da. Ja sam Josip Mateljan, policajac a vi ste dakle Ivana Jaki.

-Da- tiho će ona- ovo su moja djeca, Maks i Ema.

-Kamo ćete s njima? Kamo uopće idete?-

-Ne znam gospodine- zdvojno će Ivana Jaki- ne znam.

-Gdje ste bili do sada?

-Ah, bila sam svagdje, pa i u Generalovoj kući, poslije vas, ako se dobro sjećam, a nakon nereda sam se zakratko skrasila kod roditelja, no to nije išlo, oni žive jako skromno, jedva imaju i za sebe, pa moram dalje s djecom.

-Hm? I što ćete učiniti?

-Ne znam, idemo dokle nas ova cesta odvede.

Mateljan je promatrao pažljivo njezinu zapuštenu kosu, zelenkasto plave oči. Nije bila viša od njega i tada mu se učini kako pred njim stoji najljepša žena koju je ikada za svoga života vidio.

-Gledajte gospođu Jaki- promuća Mateljan,- sprema se nevrijeme. Prespavajte s djecom kod mene, imam hrane i previše, okrijepite se pa onda nastavite.

-Hvala vam, ne znam, ne mogu prihvatiti vašu ponudu, neugodno mi je.

-Znate- oštro će Mateljan- vaš suprug je bio moj dobar policajac, a ono što je učinio, samo mi je napravio veliku uslugu. Uđite, bez brige, prostora ima a svaka vrata imaju svoj ključ.

Otvori vrtna vrata i okrene se, krenuvši prema kući.

Tada je sa strahom pomislio.

-Što mi to treba? Tri Jakija odjednom. No, prokleta je lijepa, đavolica prava.

Otvori vrata od kuće, ona zaškripe i polako se okrene.

Ivana Jaki i dalje je s djecom stajala na vrtnim vratima.

-No, izvolite. Evo, već je i kiša počela.

Kiša je na mojoj strani, pomisli usrećeni Mateljan.

Bivši je policajac veliku sobu, koju nije koristio, naime, to je bila

spavaća soba njegovih roditelja s bračnim krevetom, prepustio Ivani, Maksu i Emi.

-Evo, najprije, ovdje je kupaonica. Kao da sam znao ima i tople vode. Poslije dođite u kuhinju, nešto ćemo naći za pojesti, a ova velika soba biti će vam sasvim dobra za ovu noć.

-Da, da, hvala vam gospodine Mateljan.

Prvo je Ivana okupala djecu, obukla ih u čisto i rekla im neka ostanu u velikoj sobi dok je on pripremao objed.

Kada je začuo pomicanje ključa u bravi na vratima kupaonice, Mateljan se samo nasmijao i pomislio.

-Još uvijek ima strašno tijelo. Nije čudo što su svi ludovali za njom a sada je u mojoj kupaonici. Eto, to ti je život Mateljan.

Ivana se nije dugo zadržala u kupaonici. Došla je u kuhinju i zahvalila mu se još jednom.

On je samo odmahnuo rukom i skrivećki promotrio njezino tijelo u jednostavnoj plavoj haljini, no od samoga početka Mateljana su najviše privlačile njezine zelenkasto plave oči.

-Možete pozvati djecu. Uspio sam nešto pripremiti i mislim da će im biti ukusno.

Djeca su jela malo, bila su umorna i brzo su se povukla na počinak. Gotovo niti riječ nisu izustili.

Ivana je pospremala suđe dok ju je on ispitivao što se stvarno desilo u gradu, ali ne i o smrti Jakog.

-Jeste li za malo vina, imam dobrog, domaćeg?

-Hvala, radije ne. Idem spavati. Laku noć.

Mateljan je jasno čuo okretanje ključa u bravi, dok je otvarao bocu bijelog vina.

Dugo je sjedio te večeri, polako pio i pušio, zamišljajući što nosi sutrašnji dan.

Rano izjutra, probudilo ga je kucanje na vratima njegove sobe. Ustao je bunovan i izašao u hodnik. Tamo su stajali Ivana, Maks i Ema spremni za put.

Pogledao je kroz prozor, vani je pljuštalo.

-Kamo ćete po ovakvom vremenu?

-Moramo ići gospodine Mateljan. Moramo. Hvala vam.

-Dobro, kako hoćete.

Ivana mu pruži ruku i njemu se svidi njezin dodir, zadrhti.

Pogladi po glavi djecu.

-Sretno vam bilo.

Zatvori vrata za njima i vrati se u krevet.

-Eto, to ti je život Mateljan. Dođu i odu.

Baš se spremao ručati kada ga iznenadi zvono na vratima.

Otvori ih, vani je i dalje lilo.

Pred njim su stajali posve mokri Ivana i djeca.

-Vlak, vlak ne vozi, prošapće Ivana.

-Dovraga, što stojite, uđite.

Cijelo popodne je Mateljan imao posla s njima, dobro su se nahladili, valjalo je izbjeći upalu pluća. Topli čajevi i udoban krevet morali bi pomoći, govorio je Ivani.

Koliko je dana padala kiša, Mateljan nije brojao, no Ivana i djeca ostali su s njim u kući. Iznenadila ga je njihova igra, cika i vriska jer u ovoj kući nikada nije bilo djece. Ivana je preuzela kuhinju. Nema što, dobra je kuharica.

Ubrzo je Matelja uvidio kako je njih troje slabo obučeno.

-Gledajte, gospođo Ivana, imam nešto ušteđevine, možemo popodne u mjesto, valjalo bi djeci kupiti nove cipele a i vama bi trebale za početak.

-Ali, kako ću se ja vama odužiti?

Mateljan samo odmahne rukom i prozbori.

-Idemo.

Kako kuća nije bila mala, Mateljan je u međuvremenu prepustio Ivanu još jednu sobu dok su djeca ostala u velikoj.

Toga je jutro imao puno posla, mora u mjesto.

-Gospođo Ivana, idem u mjesto, moram odnijeti svoje rublje i košulje na pranje kod gospođe Šeler.

-Čekajte, čekajte, a zašto sam ja tu?

-Na žalost, nikada nisam kupio stroj za pranje rublja.

-Možda bi se mogli odlučiti.

Bilo mu je silno neugodno kada se Ivana započela brinuti o njegovom rublju, košuljama, posteljini.

Te ugodne večeri rekao joj je.

-Vi ste mi jako promijenili život, nabolje.

-I vi nama gospodine Mateljan.

No cijelo se to sudbonosno vrijeme Josip Mateljan borio protiv svoje rasplamsale požude, oživljene još onoga trenutka kada je ugledao njezino tek malo obnaženo koljeno a i kasnije kada se nespretno otvorio prorez na njezinoj haljini i on je ugledao gotovo u cijelosti Ivanine gole grudi.

Promatrao ju je više puta skrivečki kako samo ogrnuta širokim ručnikom izlazi iz kupaonice.

Sramio se svoje požude, probuđene muškosti zbog koje nije mogao spavati cijelu noć.

Ponekad bi se u prolazu dodirnuli i on je uvijek strepio od tih bliskih kontakata, bojeći se kako neće odoljeti iskušenju i napasti i

jednostavno je zagrliti, razodjenuti je i prepustiti se strasti, bez obzira na njezino odbijanje i krikove.

Večeras se osjećao iscrpljeno, baš ga je slomio honorarni posao koji je povremeno obavljao u mjestu, vratio se kući umoran. Popio je na brzinu dvije čaše ohlađenog vina i krenuo prema kupaonici. Djeca su spavala, bilo je već dosta kasno, iz kupaonice se nije ništa čulo.

Gotovo je dosegnuo vrata od kupaonice kada su se ona otvorila i na njima se pojavila Ivana omotana širokim žutim ručnikom.

Nije se iznenadila, slatko se nasmijala i samo pustila ručnik da sklizne. Mateljan je u nevjerici promatrao njezino nago tijelo u polumraku i u tome se trenutku dosjetio kako je Ivanu Jaki pratio glas žene s izuzetnim tijelom.

Ona je odigla tek malo ruke od tijela dok ju je Mateljan i dalje netremice promatrao a zatim je jedva uspio prijeći te tisuće tegobnih kilometara do nje.

Ujutro mu je rekla.

-Ja sam mislila da si ti puno stariji od mene.

-To je od posla. Takav sam zbog policijskog posla.

-Nema veze, tiho će Ivana.

Te jeseni Maks i Ema su krenuli u lokalnu školu a Ivana je postala gospođa Mateljan.

Josip Mateljan je bio silno, neizrecivo sretan. Svoje često besane ili alkoholom začinjene noći zamijenio je strasnim ljubavnim trenucima s Ivanom.

Ivana je doista znala kako iz njegovog suhog tijela izvući zadnji atom snage, ostavljajući ga pred jutro posve iscrpljenog, nemoćnog i bolesno zaljubljenog.

Sramežljivo je razmišljao i o ideji da Ivana rodi njegovo dijete, a tada, tada bi se osjećao kao neokrunjeni gospodar svijeta.

Danas ga je na praznom mjesnom trgu zaustavio nepoznati muškarac i šapatom mu rekao.

-Vi ne znate tko sam ja. Jednom ste mi napravili veliku uslugu. Vodite računa o svojoj ženi. Pa zar ste doista mislili da ćete s njom izaći na kraj? Ona vama ponekad samo servira predjelo za glavno jelo potrebni su joj drugi.

Čovjek ode i ostavi zapanjenog Mateljana. On se samo pitao, pa zar ja nisam ništa primijetio, živio sam opažajući sitnice.

I u idućim danima, tjednima, Ivana bi ga znala toliko iscrpiti, ponašajući se, posve prirodno i spontano, no usprkos tome, on više nije izdržao i progovorio kada su se njegove sumnje pretvorile u lavu.- Ivana, ovdje se o tebi svašta priča, doista svašta. Viđaju te s poznatim i nepoznatim muškarcima.

-Je li? – bijesno uzvratila Ivana- Tko me je i s kim vidio?

Mateljan je zašutio i otišao u sobu.

Vratio se primiren nakon desetak minuta.

-Budimo realni, puno sam stariji od tebe. Nastojao sam biti i ono što nisam. Razvedimo se. Evo, prodati ćemo i ovu kuću i dobiti ćeš polovicu ali samo idi i vodi svoju djecu.

Ona ga je gledala razrogačenih očiju, naglo je otvorila ladicu i izvukla najbliži nož i odmah zamahnula prema Mateljanu, koji se nije branio i zarila mu duboko oštricu nekoliko puta u prsa. Zašto je tada, sva okrvavljena Ivana vikala:

-Ovo ti je od Jakog, ovo ti je od Jakog....., Ivana nije znala, ali je znao umirujući Mateljan, ipak ga je sustigla duga ruka.

V

Sudski proces s Ivanom Jaki nije izazvao osobitu pozornost javnosti. Novine su pisale o mogućem zločinu iz strasti a ona se branila tvrdnjama kako je Josip Mateljan nju sustavno ponižavao, prisiljavajući je na bludne radnje, na sodomiju, na neželjenu ljubav, samo zbog toga jer je njoj i njezinoj nejakoj djeci pružio malo krova nad glavom i rijetki zalogaj hrane.

Njezin odvjetnik po službenoj dužnosti I.S.Tomas jer nije imala ni prebijene pare, lako je uočio kako je osumnjičena Mateljana jednostavno lišila života kada joj je on prigovorio na njezinom ponašanju a to se dalo iz njezinih iskaza iščitati.

Njegov šef, ugledni odvjetnik u sedamdeset i četvrtoj godini života, Emil Zborian, uviđao je stanovitu šansu u ovom procesu kako bi njegova tvrtka iznova postala ono što je nekoć bila.

Uopće ga nije zanimala sudbina te lijepe žene.

-Zločinka, zar ne.-govorio je kolegama.

Naime, njezino bivše prezime Jaki bilo je posve dovoljno da proces od starta krene u smjeru koji je priželjkivao Zborian.

Osobni animozitet Josipa Mateljana prema Jakom bio je dobar temelj. Ivana je ubila Mateljana zbog bivšeg supruga, kada je ubijeni rovario protiv njega, već mrtvog i u nemogućnosti da se obrani.

Njezina pojava na sudu bila je presudna. Skromna, skršena žena s dvoje male djece pretvorila se u glavnu zvijezdu medija.

Ubrzo je Ivana oslobođena svake krivnje, branila se je od svakodnevnog napastovanja Josipa Mateljana, obranivši obraz svog pokojnog i istina bivšeg supruga Jakog jer morala je pristati na sve Mateljanove zahtjeve kako bi sa svojom djecom preživjela.

Emil Zborian bio je zadovoljan, oslobodio je Ivanu Jaki Mateljan svih optužbi.

Ona mu se diskretno zahvalila nježnim poljupcem u obraz a on je zadrhtao.

Odavna udovac, Zborian je svakodnevno počeo snatriti o izazovnoj Ivani.

Javnost nije bila iznenađena kada se atraktivna Ivana udala za postarijeg odvjetnika Zboriana.

-Imaš li kakvu želju Ivana?, upitao je Zborian svoju suprugu neposredno nakon vjenčanja.

-Imam, obnovi Generalovu kuću.

Kada je poslije više mjeseci ruina temeljito obnovljena, Ivana se sa Zborianom preselila u impresivnu vilu, u Generalovu kuću.

Zborian će pamti Generalovu kuću po trenucima dok je ležao pored njezinog mladog tijela, dodirivao je i otkrivao, čudeći se ljepoti ženskih grudi i kada bi položio svoju kvrgavu ruku na Ivanin trbuh i onda stidljivo, prst po prst, spuštao se niže dok ne bi dosegaao njezin otvor i gurao članke svojih prstiju sve dublje, sve dok se ona ne bi oglasila a on oznojen, pomislio.

-Napokon, napokon.

Generalova kuća bila je Ivanin pravi i jedini dom koji je ona priznavala kao svoj. Ovdje se osjećala najbolje, najpotpunije i kao da je doista iznikla iz ovih temelja, ispod ovih visokih stropova, razmišljajući uvijek samo o jednom.

-Ti ćeš biti samo moja.

Odmah po vjenčanju nastojala je privoljeti Zboriana na kopulaciju, no njegovo tijelo nije reagiralo.

Valja se samo truditi i biti uporan, tješila je tužnog supruga.

Zborian je po nekima tada pomalo zapustio posao i sve je više kontaktirao s liječnicima, travarima, iscjeliteljima, govoreći.

-Biti ću potpun tek kada uđem u nju.

Sve skupa, nakon toliko priprema i htijenja, dogodilo se željeno. Zbilo se ponešto od muškosti i u trenu kada je osjetio moć prodiranja, njegovo je srce odustalo od svake borbe.

Zborian je sahranjen a Ivana je napokon, ostala sama, svoja na svome.

Maks i Ema bili su u inozemstvu u internatu, a Generalova kuća bila je samo njezina.

Znala je, sada je trenutak za njezinu pravu, istinsku ljubav bez zapreka.

Doista, koliko je dugo čekala da bude gospodarica Generalove kuće, predugo.

Pogledala je svoje pomalo izmoreno tijelo i prošaptala.

-Isplatilo se, još sam uvijek u igri- ogledajući se u ovalnom zrcalu u spavaćoj sobi.

VI

Još uvijek iznimno privlačna Ivana Zborian, odmah je po smrti supruge odvjetnika, okrenula se hitrom i svesrdnom pronalaženju adekvatnih muških neiscrpivih tijela.

Kroz Generalovu kuću prolazilo je raznorodno i šaroliko mnoštvo mladića koji su se većinom kratkotrajno družili s Ivanom, gospodaricom kuće, no niti u jednom od njih nije pronašla ništa osobito ili barem zanimljivo, sve se više prisjećajući osjećaja sigurnosti koji joj je pružao Jaki ili pažnji i nježnosti Josipa Mateljana. -Možda, da se od njih dvojice mogao složiti samo jedan, bila bih danas sretnija, možda.

Već ju je počela uznemiravati i sama pomisao na ta mišićava muška tijela koja je pribijaju uz rub kreveta, nastojeći se utisnuti u njezino tkivo što dublje. Nije osjećala ništa dok su oni teško i naporno i disali iznad ili iza nje, ispunjavajući je sjemenom, dok bi se njihova muškost još uvijek visoko podizala pozivajući je na novi duel.

Ujutro je osjećala ogavnost prema sebi, dugo ležeći u kadi, stržući njihove dodire i ispirući utrobu.

No sav taj znoj i sjeme nepoznatih mladića bili su nevažni, Generalova

kuća i sve u njoj, bilo je samo njezino vlasništvo, naime Zborian je iza sebe ostavio dovoljno da se ona ne mora brinuti ni o čemu.

I tada, u tim sivkastim jutrima, pitala se sve češće, je li ovo vrhunac moga života?, to žestoko i grubo ispiranje tuđih tragova u vlastitom tijelu, u velebnim volumenima vile?

Zasitila se Ivana i dodira i prodiranja, tuđih tragova i prepustila se osami.

I tada bi znatiželjno promatrala svoje grudi na velikom ovalnom zrcalu i smiješeći se razmišljala.

-Na takvim ti grudima zavidi svaka žena.

Pognula bi glavu i dodirnula po bokovima, pokušavajući se prisjetiti čije su sve ruke klizile po njima.

Iznova bi podigla glavu i suočila se sa svojim zelenkasto plavim očima.

-Jesi li to ti Ivana?

-Je li ovo tijelo tvoje?

-Je li ovo što te okružuje doista sve čemu težiš?

-Imaš vilu, još su ti grudi uzdignute a tako si prazna, tek ljuštura, starica u tuđem tijelu, u tijelu koje te je nepovratno zarobilo, samo su ti oči slobodne.

Dnevne novine su na 42. stranici u Crnoj kronici, zabilježile tek kako je gospođa Ivana Zborian izvršila samoubojstvo, objesila se u glavnom salonu vile. Stala je na klavir koji je davno nabavio Bukovac, namjestila omču i skočila.

Danas je Generalova kuća prazna, nema kandidata za njezinu obnovu a ni ta lokacija na Gornjem gradu, Gospodska ulica nije ne znam što. Tek se neki sjete Bukovca koji je obnovio zdanje i pokrenuo lavinu nesreća za sve one koji su imali bilo kakve veze s Generalovom kućom.

Predlaže se njezino rušenje, tko će opet obnavljati zlokobnu ruinu jer ova kuća nikome ne donosi sreću.

Miroslav Pelikan